

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Svzn/1/2013
Identifikačné číslo spisu:	6013200898
Dátum vydania rozhodnutia:	17.09.2015
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6013200898.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci navrhovateľa: Okresná prokuratúra Žiar nad Hronom, Námestie Matice slovenskej 6, Žiar nad Hronom, proti odporcovi: Obec Sklené Teplice, so sídlom Sklené Teplice 161, zastúpenému JUDr. Jozefom Baranom, advokátom so sídlom Námestie Matice slovenskej 23/45, Žiar nad Hronom, o návrhu na vyslovenie nesúladu Všeobecne záväzného nariadenia obce Sklené Teplice č. 1/2013 zo dňa 14. decembra 2012 so zákonom, o odvolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/186/2013 - 53 zo dňa 11. septembra 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/186/2013 - 53 zo dňa 11. septembra 2013 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom o návrhu Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom rozhodol tak, že vyslovil nesúlad ustanovenia § 4 ods. 1 Všeobecne záväzného nariadenia (ďalej len „VZN“) obce Sklené Teplice č. 1/2013 o dani z nehnuteľností s ustanovením § 12 ods. 2 a § 104f ods. 3 zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 582/2004 Z. z.“). Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd postupom podľa § 250za ods. 1, 2, 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) nesúlad napadnutého VZN č. 1/2013 so zákonom posudzoval v intenciách právnej úpravy ustanovenej v § 12 ods. 1, 2 v spojení s § 140f ods. 3 zákona č. 582/2004 Z. z.

Konštatoval, že ustanovenie § 4 ods. 1 cit. VZN upravuje sadzby dane z nehnuteľností na území obce Sklené Teplice v rozpätí od najnižšej sadzby 0,150 € za každý aj začatý meter² zastavanej plochy po sadzbu 5,500 € za každý aj začatý meter² zastavanej plochy. Ďalej konštatoval, že VZN č. 1/2013 bolo

schválené uznesením obecného zastupiteľstva č. 8/2012 zo dňa 14. decembra 2012 s tým, že toto nariadenie nadobúda podľa § 10 účinnosť 01. januára 2013 a podľa § 9 ods. 1 dňom jeho účinnosti sa zrušuje VZN o dani z nehnuteľností platné na rok 2012 (č. 1/2012 zo dňa 14. decembra 2011). Z uvedeného vyvodil, že k vydaniu, schváleniu a k účinnosti VZN o dani z nehnuteľností pre rok 2013 došlo za účinnosti zmeneného ustanovenia § 12 ods. 2 zákona č. 582/2004 Z. z., keď novela podľa zákona č. 460/2011 bola účinná od 01. decembra 2012. Výslovil, že odporca ako správca dane mal preto pri vydávaní nového VZN č. 1/2013 postupovať v celom rozsahu podľa zákona č. 582/2004 Z. z. v znení platnom od 01. decembra 2012, teda že pri ustanovení ročnej sadzby dane zo stavieb táto už nesmela presiahnuť 10-násobok najnižšej ročnej sadzby dane. Poukázal na skutočnosť, že v danom prípade najnižšia sadzba dane bola určená vo výške 0,150 € a najvyššia sadzba podľa § 4 VZN bola 5,500 €, čo predstavuje 36,666-násobok najnižšej sadzby, čím došlo k presiahnutiu najvyššej hranice stanovenej novelou § 12 ods. 2 zákona č. 582/2004 Z. z. Dospel k záveru, že pokiaľ bolo prijaté nové VZN v celku po 01. decembri 2012, tak išlo o novú úpravu dane, hoci v skutočnosti nedošlo k zmene sadzieb oproti predchádzajúcemu VZN platnému pre rok 2012, preto pre obec už platila úprava zákona účinná po 01. decembri 2012. Teda pokiaľ obec vydala úplne nové VZN o dani z nehnuteľností pre rok 2013, schvaľované za účinnosti novely § 12 ods. 2 cit. zákona, nemožno už hovoriť o zmenách sadzby dane, ako to upravuje prechodné ustanovenie § 104f ods. 3 k úpravám zákona č. 582/2004 Z. z. účinným od 01. decembra 2012. Vo vzťahu k námietke žalovaného, ktorý odkazoval aj na použitie § 104f ods. 8 zákona č. 582/2004 Z. z., uviedol, že toto ustanovenie nesúvisí s § 104f ods. 3, nakoľko sa týka otázky vyrubovania poplatku v prípadoch, ak poplatok nebol vyrubovaný podľa predpisov účinných do 30. novembra 2012. Doplnil, že vada týkajúca sa textu § 4 VZN a jeho chýbajúceho ods. 2 a 3, bola žalovaným odstránená, čo preukazuje oznámenie o oprave tlačovej chyby, preto sa touto námietkou odporcu už nezaoberal.

Proti predmetnému rozsudku podal odporca prostredníctvom právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/186/2013-53 zo dňa 11. septembra 2013 zmenil tak, že návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietne. Zároveň navrhol priznať odporcovi trovy právneho zastúpenia. V podanom odvolaní namietal, že súd prvého stupňa v zmysle § 205 ods. 2 písm. c/, d/, f/ O.s.p. neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že pri určovaní výšky sadzieb jednotlivých daní z nehnuteľností odporca postupoval v zmysle pokynov Ministerstva financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo financií“) a daň z nehnuteľností pre rok 2013 nezvyšoval, teda ponechal rovnaké sadzby pre jednotlivé dane z nehnuteľností ako v roku 2012. Poukázal na skutočnosť, že správca dane výšku sadzieb dane zo stavieb v nasledujúcom zdaňovacom období nemenil, tieto teda zostali rovnaké ako v roku 2012, neznižoval sa ani násobok najvyššej sadzby dane zo stavieb. Dal do pozornosti, že podľa názoru ministerstva financií správca dane, ktorý by vôbec neupravoval platné sadzby dane zo stavieb vo svojom VZN na zdaňovacie obdobie roku 2013, neporuší § 12 ods. 2, ani § 104f ods. 3 zákona č. 582/2004 Z. z. Výslovil názor, že ak sú na zdaňovacie obdobie roku 2013 sadzby dane rovnaké ako v roku 2012, a teda sadzby dane sa neupravovali, nebolo porušené ustanovenie § 12 ods. 2 a neaplikoval sa ani § 104f ods. 3 zákona č. 582/2004 Z. z. Zdôraznil, že spôsoby, ktorými správcovia dane pristúpia k úpravám príslušných sadzieb dane novela § 12 a 16 cit. zákona nerieši, pričom explicitné riešenie nevyplýva ani zo zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení. Dodal, že zámerom ministerstva financií bolo vytvoriť časový priestor pre mestá a obce na postupné znižovanie násobku medzi najnižšou a najvyššou sadzbou dane zo stavieb a dane z bytov, ktoré má zabrániť prípadným negatívnym vplyvom na vlastné príjmy obcí a ich fungovanie.

Navrhovateľ vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/186/2013-53 zo dňa 11. septembra 2013 ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil. Uviedol, že nesúhlasí s tvrdeniami odporcu uvádzanými v odvolaní. Mal za to, že krajský súd rozhodol na základe riadne zisteného skutkového stavu veci. Súčasne dal do pozornosti, že navrhnuté dôkazy odporcom na pojednávaní nemali charakter oficiálneho stanoviska ministerstva financií, keď odporca predložil len mailové podanie pracovníčky C. C., ktoré nie je oficiálnym

stanoviskom ministerstva financií. Stanovisko zaslané e-mailom označil za nekompetentné a v ňom navrhnutý postup, aby odporca postúpil protest prokurátora Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), za rozporný so zákonom. Vyjadril sa, že na vybavenie protestu prokurátora proti VZN obce sa správny poriadok nevzťahuje, dodávajúc, že v prípade, že obec protestu prokurátora nevyhoví, nie je jej povinnosťou predložiť vec na rozhodnutie Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky. Zavádzanie a určovanie miestnych daní patrí do okruhu územnej samosprávy obcí, pričom o veciach obecnej samosprávy nie je oprávnené v konkrétnom prípade rozhodovať Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky. Postup pri vybavení protestu prokurátora proti VZN upravuje zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v § 25. Rovnako vyjadril nesúhlas s názorom tvrdným v e-mailovom oznámení, že § 104f ods. 3 zákona č. 582/2004 Z. z. upravuje zmenu sadzby a nie zmenu VZN, keďže zmena sadzby miestnej dane sa dá dosiahnuť len zmenou VZN alebo prijatím nového VZN o miestnych daniach. Ďalej poukázal na skutočnosť, že odporca mal v roku 2012 účinné VZN č. 1/2012 o dani z nehnuteľností, pričom uznesením obecného zastupiteľstva obce Sklené Teplice č. 8/2012 zo dňa 14. decembra 2012 bolo na rok 2013 schválené VZN č. 1/2013 o dani z nehnuteľností, ktoré je pokiaľ ide o sadzby dane zo stavieb úplne rovnaké, ako bolo VZN č. 1/2012. Uvedené stratilo platnosť a účinnosť dňom 31. decembra 2012 a bolo aj zrušené všeobecne záväzným nariadením č. 1/2013, preto mal za to, že pokiaľ odporca na rok 2013 schválil nové VZN o dani z nehnuteľností, išlo o úplne novú miestnu právnu normu, v ktorej boli všetky ustanovenia týkajúce sa dane z nehnuteľností novo upravené. Dodal, že odporca VZN č. 1/2013 schválil za účinnosti novely zákona č. 582/2013 Z. z. účinné od 01. decembra 2012. V závere vyjadrenia uviedol, že odporca nepostupoval pri schvaľovaní sadzieb dane zo stavieb ani podľa ustanovenia § 12 ods. 2 cit. zákona a stanovil najvyššiu ročnú sadzbu dane zo stavieb za stavby uvedené v § 4 ods. 1 písm. e/, g/, a h/ tohto VZN vo výške presahujúcej 10-násobok najnižšej ročnej sadzby dane zo stavieb uvedenej vo VZN.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania odporcu (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení a § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu odporcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa návrhu navrhovateľa - prokurátora, na vyslovenie nesúladu VZN odporcu so zákonom vyhovel.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj predmetné VZN z hľadísk jeho obsahu a procesu prerokovania a schvaľovania a z tohto pohľadu posúdil, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými dôvodmi uvedenými v návrhu navrhovateľa a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil súlad napadnutého VZN odporcu so zákonom.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci bolo posúdenie súladnosti VZN obce Sklené Teplice č. 1/2013 zo dňa 14. decembra 2012 o dani z nehnuteľností so zákonom, na základe návrhu Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom, ktorým prokurátor podľa § 250zfa ods. 1 O.s.p. žiadal vysloviť nesúlad § 4 ods. 1 uvedeného VZN s § 12 ods. 2 a § 104f ods. 3 zákona č. 582/2004 Z. z.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne

doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu týkajúcich sa nesúhlasu odporcu s prvostupňovým rozhodnutím, ktorým súd prvého stupňa vyslovil nesúlad predmetného VZN odporcu so zákonom a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásadných otázkach (nesúlad VZN so zákonom) odchyľil od argumentov a relevantných právnych záverov prvostupňového rozhodnutia vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku v napadnutom rozsudku. Odvolací súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom.

Podľa § 250zfa O.s.p. ods. 1 až 6 ak obec alebo vyšší územný celok nezruší alebo nezmení na základe protestu prokurátora svoje všeobecne záväzné nariadenie, môže prokurátor vo veciach územnej samosprávy podať na súd návrh na vyslovenie nesúladu všeobecne záväzného nariadenia so zákonom. Vo veciach pri plnení úloh štátnej správy môže prokurátor podať na súd návrh na vyslovenie nesúladu všeobecne záväzného nariadenia aj s nariadením vlády a všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy.

Účastníkmi konania sú obec, vyšší územný celok a prokurátor.

Príslušný na rozhodnutie je krajský súd, v obvode ktorého sa nachádza obec, ktorá vydala všeobecne záväzné nariadenie, alebo sídlo samosprávneho kraja, ktorý vydal všeobecne záväzné nariadenie.

Proti rozhodnutiu súdu je prípustné odvolanie.

Ak súd svojím rozhodnutím vysloví, že medzi všeobecne záväzným nariadením a právnymi predpismi uvedenými v odseku 1 je nesúlad, stráca všeobecne záväzné nariadenie, jeho časť, prípadne niektoré jeho ustanovenia účinnosť dňom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu. Obec, vyšší územný celok, ktoré vydali všeobecne záväzné nariadenie, sú povinné do šiestich mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu uviesť ho vo veciach územnej samosprávy do súladu so zákonom a vo veciach pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy. Ak tak obec, mesto, mestská časť alebo samosprávny kraj neurobí, všeobecne záväzné nariadenie, jeho časť, prípadne niektoré jeho ustanovenia strácajú platnosť po šiestich mesiacoch od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu.

Súd môže uznesením na návrh prokurátora dočasne pozastaviť účinnosť všeobecne záväzného nariadenia, jeho časti, prípadne niektorého jeho ustanovenia, ak ich ďalšie uplatňovanie môže ohroziť základné práva a slobody, ak hrozí značná hospodárska škoda alebo iný vážny nenapraviteľný následok. Takéto uznesenie súd zruší, ak pominú dôvody, pre ktoré bolo vydané; inak dočasné pozastavenie účinnosti všeobecne záväzného nariadenia, jeho časti, prípadne niektorého jeho ustanovenia zaniká nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia súdu o veci samej.

Z citovanej právnej normy ustanovenej v § 250zfa Občianskeho súdneho poriadku vyplýva vôľa zákonodarcu zabezpečiť súlad VZN obce alebo vyššieho územného celku so zákonom a pokiaľ obec alebo vyšší územný celok nezruší alebo nezmení na základe protestu prokurátora svoje VZN, môže prokurátor vo veciach územnej samosprávy podať na súd návrh na vyslovenie nesúladu VZN so zákonom a vo veciach pri plnení úloh štátnej správy môže prokurátor podať na súd návrh na vyslovenie nesúladu VZN aj s nariadením vlády a všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy; príslušným na konanie a rozhodnutie o návrhu prokurátora je krajský súd, v obvode ktorého sa nachádza obec, ktorá vydala VZN, alebo sídlo samosprávneho kraja, ktorý vydal VZN a účastníkmi tohto konania sú obec, vyšší územný celok a prokurátor.

Zákonodarca systematicky začlenil konanie súdu podľa právnej úpravy ustanovenej v § 250zfa (§ 250zf) do siedmej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku označenej ako osobitné konania. Z uvedených dôvodov súd konajúci o návrhu prokurátora v zmysle § 250zfa O.s.p. (alebo v zmysle § 250zf) postupuje v konaní v zmysle právnej úpravy ustanovenej v prvej a druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravujúce konanie v správnom súdnictve.

Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci vyplývajúcich z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, odvolací súd nesúhlasí s argumentáciou odporcu uvedenou v odvolaní, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, keď z postupu súdu prvého stupňa vyplýva, že o návrhu prokurátora na vyslovenie nesúladu predmetného VZN obce - odporcu, so zákonom konal a rozhodoval v zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 250zfa O.s.p., ktorú právnu normu v napadnutom rozhodnutí aj citoval.

Zákonodarca zveruje do právomoci súdu konať a rozhodovať o návrhu prokurátora na vyslovenie nesúladu VZN obce alebo vyššieho územného celku so zákonom. Súd je v tomto konaní viazaný právnou úpravou ustanovenou v právnej norme § 250zfa O.s.p. a návrhom navrhovateľa - prokurátora.

V danom prípade prokurátor ako navrhovateľ podal návrh na vyslovenie nesúladu predmetného VZN odporcu so zákonom. Z postupu súdu prvého stupňa vyplývajúceho zo spisu je zrejmé, že prvostupňový súd konal a rozhodol v rozsahu a v dôvodoch návrhu prokurátora postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 250zfa O.s.p.

Z podkladov spisu v posudzovacej veci je zrejmé, že Obecné zastupiteľstvo obce Sklené Teplice schválilo dňa 14. decembra 2012 uznesením č. 8/2012 VZN obce Sklené Teplice č. 1/2013 o dani z nehnuteľností. Uvedené VZN ustanovuje v § 4 ods. 1, že správca dane určuje pre stavby na území obce Sklené Teplice, okrem stavieb nachádzajúcich sa v jednotlivých častiach obce uvedených v § 4 ods. 2, 3 tohto VZN, ročnú sadzbu dane zo stavieb za každý aj začatý m² zastavanej plochy, a to

- a/ 0,150 € za stavby na bývanie a drobné stavby, ktoré majú doplnkovú funkciu pre hlavnú stavbu,
- b/ 0,500 € za stavby na pôdohospodársku produkciu, skleníky, stavby pre vodné hospodárstvo, stavby využívané na skladovanie vlastnej pôdohospodárskej produkcie vrátane stavieb na vlastnú administratívu,
- c/ 0,650 € za stavby rekreačných a záhradkárskych chát a domčekov na individuálnu rekreáciu,
- d/ 0,350 € za samostatne stojace garáže a samostatné stavby hromadných garáží a stavby určené alebo používané na tieto účely postavené mimo bytových domov,
- e/ 5,500 € za priemyselné stavby, stavby slúžiace energetike, stavby slúžiace stavebníctvu, stavby využívané na skladovanie vlastnej produkcie vrátane stavieb na vlastnú administratívu,
- f/ 5,500 € za stavby na ostatné podnikania a na zárobkovú činnosť, skladovanie a administratívu súvisiacu s ostatným podnikaním a zárobkovou činnosťou,
- g/ 5,500 € za ostatné stavby.

Podľa § 12 ods. 1 zákona č. 582/2004 Z. z. ročná sadzba dane zo stavieb je 0,033 € za každý aj začatý m² zastavanej plochy.

Podľa § 12 ods. 2 zákona č. 582/2004 Z. z. (účinného do 30.11.2013) ročnú sadzbu dane zo stavieb podľa odseku 1 môže správca dane všeobecne záväzným nariadením podľa miestnych podmienok v obci alebo jej jednotlivých častiach alebo v jednotlivom katastrálnom území znížiť alebo zvýšiť s účinnosťou od 1. januára príslušného zdaňovacieho obdobia. Správca dane môže všeobecne záväzným nariadením podľa miestnych podmienok v obci alebo jej jednotlivých častiach, alebo v jednotlivom katastrálnom území určiť rôzne sadzby dane pre jednotlivé druhy stavieb podľa § 10 ods. 1. Takto určená ročná sadzba dane zo stavieb pri stavbách uvedených v § 10 ods. 1 nesmie presiahnuť 10-násobok najnižšej ročnej sadzby dane zo stavieb určenej správcom dane vo všeobecne záväznom nariadení pre stavby uvedené v § 10 ods. 1, ak § 104f ods. 3 neustanovuje inak.

Podľa § 104f ods. 3 zákona č. 582/2004 Z. z. ak je najvyššia sadzba dane zo stavieb väčšia ako 10-násobok najnižšej sadzby dane zo stavieb ustanovenej správcom dane podľa predpisov účinných do 30.

novembra 2012, správca dane pri každej ďalšej zmene sadzby dane v nasledujúcich zdaňovacích obdobiach zníži tento násobok; ak správca dane tento násobok nezníži, uplatní sa sadzba dane zo stavieb ustanovená v § 12 ods. 1.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že aj podľa jeho názoru je v rozpore so zákonom postup, kedy obec po účinnosti zákona č. 460/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov, ktorý v § 104f zavádza úpravu prechodných ustanovení k úpravám účinným od 1. decembra 2012, prijala nové VZN, v ktorom na sadzbu dane zo stavieb aplikovala § 104f ods. 3 zákona č. 582/2004 Z. z. a určila maximálnu sadzbu dane väčšiu ako 10-násobok najnižšej sadzby dane. Za zákonný je možné označiť len postup, kedy je ustanovenie § 104f ods. 3 cit. zákona aplikované v prípade zmeny sadzby dane, teda v situácii ak bola sadzba dane ustanovená VZN účinným pred prijatím novely (pred 01. decembrom 2012) a dochádza len k novelizácii VZN.

S ohľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že VZN prijaté po 01. decembri 2012 je právnou normou, ktorou orgán miestnej samosprávy sadzbu dane upravuje nanovo, nejde teda o prípad, kedy by došlo k zmene už ustanovenej sadzby dane. Preto pri jej prijatí je potrebné postupovať v zmysle zákonnej úpravy účinnej po 01. decembri 2012, podľa ktorej je možné maximálnu sadzbu dane zvýšiť na 10-násobok najnižšej ročnej sadzby dane zo stavieb určenej správcom dane vo VZN pre stavby uvedené v § 10 ods. 1.

Na odvoláciu námietku odporcu, spočívajúcu v tvrdení, že pri určovaní výšky sadzieb jednotlivých daní z nehnuteľností bolo povinnosťou odporcu postupovať v zmysle pokynov ministerstva financií a daň z nehnuteľností pre rok 2013 nezvyšovať, teda ponechať rovnaké sadzby pre jednotlivé dane z nehnuteľností ako v roku 2012, nemohol odvolací súd prihliadnúť. Vo vzťahu k uvedenému dodáva, že zabezpečenie materiálneho súladu pri výklade daňových predpisov je predmetom zákonnosti súdneho výkladu daňových predpisov ako aj následných výkladov daňových predpisov zabezpečovaných metodickými pokynmi ministerstva financií, ktoré však nemožno hodnotiť ako pramene práva, ale iba ako výkladové pomôcky pri aplikácii zákona.

Odvolací súd po oboznámení sa s predloženým kompletným spisovým materiálom krajského súdu, vrátane administratívneho spisu odporcu zistil, že dôvody uvádzané odvolateľom nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Prvostupňový súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil. V odvolacom konaní odvolateľ nepredložil také relevantné dôkazy, ktoré by tieto závery spochybnili.

Za tohto stavu vo veci odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. Navrhovateľovi náhradu trov tohto konania nepriznal, hoci mu vzniklo právo na ich náhradu, keďže v tomto konaní bol úspešný, avšak mu v tomto konaní trovy nevznikli a odporcovi z dôvodu, že mu zákon právo na ich náhradu nepriznáva.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.